

ŠKOLA SPRÁVNÉHO
VRAŽDĚNÍ

KOŇSKÝ
MORD

ROBERT
BRINDA

Robert Brinda

TAKOVÝ KOŇSKÝ MORD

ŠKOLA SPRÁVNÉHO

VRAŽDĚNÍ

TAKOVÝ KOŇSKÝ MORD

*In memoriam
Dicka Francise*

1.

Plácnout ženskou po zadku je trapas. Dostat vzápětí facku je trapas na kvadrát. Zjistit, že jste plácli po zadku jinou ženskou, než jste mysleli, je trapas na kvadrát na kvadrát. Objevit, že ta ženská není ženská ale holka, je trapas na kvadrát na kvadrát na kvadrát. Plácnout ji po zadku v Ascotu je trapas...

Naštěstí její veličenstvo královna seděla ve své lóži. Kdyby čert nechtěl, mohla se klidně vmísit mezi lid, a jít si třeba vsadit. To by byl teprve trapas na kvadrát. Ačkoliv – její pozadí bych se asi plácnout nepokusil. Pokud jsem si stačil všimnout, má poněkud jiný tvar. Na štěstí sedí ve své lóži. Díky Bohu.

Pokud jsem si mezi tím plácnutím na zadek a na mou tvář stačil všimnout, ta holka byla docela hezká. Nebyla krásná. Byla hezká. Tak hezká, že byla skoro krásná. Jak říkám trapas. A to jsem ještě ani netušil, že ten nejhorší trapas mne teprve čeká. Zatracené kvadráty!

To rozverné plácnutí bylo důsledkem mé euforie. Měl jsem totiž v kapse dopis od Billa Harringtona. Psal mi, že se mám k němu dostavit po druhém rozběhu v Ascotu, že pokud mu budu vyhovovat, zváží, jestli mne má zaměstnat. Byl to skutečně důvod k euforii, protože jsem byl třetí měsíc bez práce.

Být bez práce není až taková tragedie. Má to jen jednu vadu. Být bez práce znamená být bez výplaty, být bez výplaty má za následek absenci střechy nad hlavou. Nemít střechu nad hlavou vede ke spaní pod mostem. Nespal jsem pod mostem. Ještě ne. Ale moc k tomu nechybělo.

Takže jsem se nemohl dočkat, až skončí druhý rozběh. Také jsem se nemohl dočkat, až poznám Billa Harringtona. Do této chvíle jsem ho ještě nikdy neviděl. A věděl jsem o něm jen tolik, že jeho kuň v druhém rozběhu nesl sedmičku. I to jsem věděl jen proto, že jsem zvedl a prohlédl zmačkaný dostihový program, který zřejmě zahodil nějaký zklamaný sázkař. Musel to být stejný ubožák jako já, protože mu zřejmě nezbyla ani vindra, aby si mohl vsadit na druhý rozběh.

Takže ten chlápek, který plácal po krku upocenou kobyly se sedmičkou za sedlem, musel být Harrington. Vyrazil jsem k němu, ale tu kobyly jsem uctivě obešel. Ačkoliv byla po svém běhu zřejmě pořádně utahaná, bylo na ní vidět, že je to sakramentská bestie. Bylo na první pohled zřejmé, že se potutelně ohlíží, jestli je pan Harrington dost blízko, aby ho mohla hryznout. Také se jí trochu chvěla levá zadní, jak byla připravená si s chutí kopnout. Pochopitelně rovněž do pana Harringtona.

Říkal jsem si, že by to mohl být slušný šéf, protože zlomyslnosti té bestie ho nechávaly klidným. V tu chvíli jsem se zarazil, a moc nechybělo, a byl bych se otočil a zmizel z dohledu, protože pod tím uplácaným krkem se vynořila ta mrňavá bestie.

„Tati...“

Zarazila se, protože ať chtěla říci cokoliv, v té chvíli si mne všimla, jak tam stojím a hloupě civím. Stejně jako jsem já poznal ji, ona zřejmě poznala mne. Okamžitě reagovala:

„Tati, máš zde toho nového.“

Teď se již nehodilo zdrhnout, protože pan Harrington se otočil, a udělal krok směrem ke mně. Řekl bych, že tím zkazil kobyle potěšení, ačkoliv možná si ho zkazila sama, když chtěla udělat dvě věci najednou: Frknout holce do obličeje a kopnout svého trenéra do zadku. Je třeba přiznat, že aspoň to frknutí se jí povedlo.

Pokud jsem si chtěl zachovat tvář, nemohl jsem udělat nic jiného než to, co jsem udělal: Holku jsem vymazal ze světa a panu Harringtonovi jsem se přiznal:

„Psal jste mi, abych za vámi přišel po tomhle dostihu. Jmenuji se Samuel Baxter.“

Asi to neudělal schválně. Ale fakt byl pěkně zlomyslný, protože ji okamžitě zavolal zpátky mezi lidi:

„Sammy, to je Samuel Baxter.“

Se zatajeným dechem jsem se okamžitě rozhodl, že se s ní neožením. Jmenuji se sice Samuel, ale Sammy na mne hulákal táta, když chtěl, abych mu něco podržel. Bylo mi jasné, že ta Sammy je také jen zdobnělina, že by se – nedej Bože – plným jménem mohla

jmenovat Samuela, a už jsem se viděl, jak si lebedíme, když na nás někdo zařve „Sammy“ a my oba vyletíme, abychom reagovali na zavolání. Nebo ještě hůř, žádný z nás se ani nehne v domnění, že to zvolání patří tomu druhému.

Kruci, co mě to vlastně napadlo, že jsem začal sám sobě odporovat tou myšlenkou, že se s ní neožením?

„Fajn! Takže zítra ráno v šest ve stájích!“

Musel jsem uznat, že Bill Harrington kuje železo, dokud je žhavé. Jenomže tak hrr to přece jen nešlo.

„Pozitří, pane. Musím si sbalit věci, musím si najít nějakou střechu nad hlavou, musím se nastěhovat. Takže pozitří.“

Byla to pravda a nebyla to pravda. Pravda byla, že si musím najít nějaké ubytování. Pravda byla, že jsem slyšel o tom, jak se trenéři starají o své zaměstnance. Půda nad stájí, na ní bez ladu a skladu naskládané palandy pro možná deset možná dvacet stájníků, kteří si odslouží svou šichtu ve stájích, pak se hromadně vyhrnou do nejbližší hospody a z ní se hromadně vrátí, zpití pod obraz. Pravda byla, že jsem si předsevzal, že budu mít aspoň nějaké soukromí, že budu mít svou postel, svůj stůl, na který bych mohl odložit svůj laptop.

Ten laptop, to bylo to důležité: Austin Freeman, Keith Gilbert Chesterton, Dorothy Sayersová...a Dick Francis. A Samuel Baxter. Já. Já, pan spisovatel, který dokáže psát jako Sayersová, jako Francis.

„Zítra. Ubytování máš. Pokoj, kuchyň, záchod se sprchou. To ti musí stačit.“

Měl pravdu. To mi muselo stačit. Vlastně to bylo velkorysé. Jestli měl deset zaměstnanců, znamenalo to desetkrát pokoj, kuchyň a

záchod. V podstatě to mohl být činžák, postavený na docela dobrý kšeft s nájemným. Nezbyvalo mi, než kývnout. Zítřka. Zítřka ráno v šest. Otočil jsem se a mazal jsem na nádraží. Měl jsem do rána co dělat.

Ta velká bestie se za mnou ohlédla a hrábla levou zadní. V trávníku zůstala hluboká rýha. Asi to nebude tak jednoduché, jak se mi v tu chvíli zdálo. V duchu jsem si řekl, že s tou velkou bestií se mohu klidně poprat.

2.

Musel jsem sám sobě přiznat, že jsem frajer, protože jsem to všechno stihl do večera. Zabalil jsem, doběhl na nádraží, chytil vlak, dojel do Newcastleu, vypátral Harringtonovy domky, doptal jsem se toho svého, a nastěhoval jsem se.

Nelhal, když tvrdil, že budu mít pokoj, kuchyň a záchod. Opravdu jsem měl pokoj, kuchyň a záchod. Kuchyň byl ve skutečnosti kamrlík, ku podivu s oknem. Pod oknem se od zdi ke zdi táhla police, na níž stál dvouplotýnkový elektrický vaříč. O tom se pan Harrington nezmiňoval, ale ten vaříč měl zřejmě nahrazovat kuchyňský sporák. Určitě to tak muselo být, protože nic jiného podobu se sporákem ani nenaznačovalo. U protější stěny stála skříňka, která se patrně měla nazývat příborník. Ve skříňce byl hrnec a kastrol. Také tam byly dva hluboké a dva mělké talíře. Nechyběly ani dvě lžíce, dvě vidličky a dva nože. Zřejmě tím bylo naznačeno, že si do svého bytu smím zvát společnost. Jednočlennou. Tím všechno zařízení končilo, pokud nepokládáme za zařízení vchodové dveře, které okupovaly jednu ze zbývajících dvou stěn a další dveře vedle toho v uvozovkách příborníku, jimiž se vcházelo do pokoje. V té poslední zdi byly dveře do koupelny, nebo jak se tomu zařízení dalo říkat. Celková velikost té kuchyně naznačovala, že to původně měla být předsíň, ale pan Harrington asi dodatečně usoudil, že předsíň by v tom bytě byla zbytečný přepych.

Stejně přepychově byl zařízen i pokoj. Postel, k posteli přiřazený stolek, u stolku tři židle. Tři! Pomyslel jsem si, že ho při zařizování toho pokoje musel postihnout záchvat, nebo byl svým založením šílený hýřil. Tři židle, když vzhledem k posteli by stačila jedna. Důležité bylo, že kousek od čela postele byla zásuvka. Nebyl jsem si jistý, jestli je do ní zaveden proud, ale pokud ano, měl jsem naději, že se mi podaří s dostatečně dlouhou přívodní šňůrou nabíjet svůj laptop.

Vlastně jsem nic víc nechtěl. Samuel Baxter, spisovatel.

Budík jsem si přivezl. Když ho nařídím na pátou, a když se mu podaří mne vzbudit, mohl bych o šesté být ve stájích.

Zalezl jsem do peřin, jimiž byla poměrně zánovní prošíváná deka, a začal jsem promýšlet úvodní kapitolu své knihy. Tedy, nikoliv úvodní kapitolu. Ve škole v hodinách literární výchovy jsem byl poučen, že vůbec nezáleží na jejím textu, že důležitý je její název. Kupující knihomol přece netouží po tom, kupovat knihu, jejíž obsah zná. Kupuje knihu, jejíž název ho zaujal. V úmorném tvůrčím procesu jsem nakonec na vhodné pojmenování přišel a v duchu jsem si ho představil vytištěný výrazným písmem:

Samuel Baxter

Tři, pět, sedm, jedenáct.

Inteligentní čtenář by pochopitelně věděl, že ten název jsou prvočísla. Vzhledem k tomu, že jsem se rozhodl psát detektivku, se ovšem inteligentní čtenář nedá předpokládat. Pročež začněme

vysvětlivkou, že číslice v názvu jsou prvočísla, a prvočísla jsou taková čísla, která nejdou dělit.

3.

Hned to první ráno jsem pochopil, po kom je ta malá bestie bestie. Protože Bill Harrington mi bez sebemenšího zaváhání hodil na krk tu velkou bestii. Sebral jsem všechnu svou odvalu a vrhl jsem se na ni s hadicí vody a kartáčem. Dospěl jsem k závěru, že kromě jiného je to také masochistka, protože se jí to zjevně líbilo. Když jsem jí hodil do žlabu náruč sena, začal jsem ji podezřívát, že se jí dokonce líbím i já. Aspoň soudě podle toho, že se nepokusila mne kopnout, když jsem kolem ní procházel. Pokud se tomu opatrnému plížení dá říci procházení.

Asi by místo sena měla dostat něco zeleného, ale nasekat a dovézt trávu by patrně bylo příliš nákladné, takže se krmila senem s tím, že si bude moci po jízdách dát coby zákusek trochu zelené pastvy. Zatím co chroustala své seno, jsem jí vykydal kobylince a podestlal piliny. Správně by měla dostat slámu, ale vzhledem k počtu zdejších koní, nezbyl prostor pro pěstování obilí, takže sláma jednoduše nebyla. Dokonce i mouka pro lidi byla nedostatkové zboží a musela se dovážet z širokého dalekého okolí.

Takže jsem kobyle předhodil seno a pak jsem ji opustil. Ne proto, že bych byl takový surovec. Proto, že jsem měl na krku ještě další čtyři koně, a ti žádali totéž. Vyhřebelcovat, nakrmit, vykydat hnůj. Trochu jsem se bál toho dalšího: Osedlat. Nasednout, vyjet a nechat kobyly proběhnout. Koně se dělí na kobyly, hřebce, valachy, ale všichni, kdo se motají kolem koní, o nich mluví výhradně jako o kobykách.

Hřebec, který se vám vzpíná na otěžích, je vzpurná kobyła, valach, zapřažený do hnojňáku, je poklidná kobyłka.

Koně nelze nechat jen tak beze všeho stát ve stájích. Pokud nemají pohyb, mohou dostat něco, čemu se říká černé močení. Pokud je něco takového potřetí, není snadné je vykurýrovat, a někdy se to ani nepodaří. Kdyby se to v nějaké stáji stalo, rozkřiklo by se to široko daleko, a s tou stájí by byl okamžitě konec, protože by všichni usoudili, že v ní není koním věnována dostatečná péče.

Bohužel – aspoň pro mne bohužel – v Harringtonově stáji nic takového nehrozilo. Dokonce jsem slyšel dupat kopyta ostatních stájníků. Tedy, samozřejmě, nikoliv jejich kopyta ale kopyta jejich kobył. Musel jsem si co nejrychleji zvyknout, že nemají koně ale kobyly. Stejně jako já. Je zajímavé, že slovo kobyła může mít docela hodně významů. Ty kobylo může být nadávka, když vám kuň šlápne na nohu, může to být oslovení, když si honem nevzpomenete, jak se doopravdy ta kobyła jmenuje, stejně tak to může být láskyplné pohlazení. V duchu jsem se ptal, jak stájníci oslovují své holky, když jsou s nimi na seně. Není to nic nového. Maxim Gorkij nebyl tak úplně bolševik, takže se i u nás tiskl, a ten kdysi popisoval, jak se jedním jediným slovem bavila parta dělníků cestou z práce. Rozdíl byl pouze v tom, že tím slovem nebyla kobyła ale lidský výkal.

Všichni koně v celé Anglii mají svá samostatná stání, odpadá tedy rozepínání a sundávání vazáků. Zato musíte koni nasadit uzdu: donutit koně, aby otevřel tlamu, vpravit mu mezi zuby nepříjemný kus železa. Nahodit na záda pokrývku, na pokrývku nahodit sedlo. Praštit nebo kopnout koně do břicha, aby vydechl, a honem mu pod

břichem zapnout přezku. Pokud to neuděláte, octnete se při nejbližší příležitosti i se sedlem na zemi pod koněm. Koně mají vzhledem k své velikosti poměrně malý mozek, ale určitě dost velký na to, aby se vám začali řehtat. Rozumějte: Smát se. Hlasitě a s chutí.

Když to všechno úspěšně zvládnete, je na čase shodit s nohou komisňáky. Pokud se motáte kolem kobyly, musíte na nohou komisňáky mít, protože v komisňácích to přece jen trochu míň bolí, když vám kobyla šlápne na nohu. Místo toho si obujete jezdecké boty. To nejsou holínky s ostruhami vybroušenými z mexických dolarů. Je to lehká obuv, něco jako tenisky, jen to má pevnou podrážku, abyste mohli bezbolestně stát ve třmenech. Na koni se sedí, pouze když jdete krokem. Při všech ostatních tempech se na koni stojí.

Co jsem neuměl, jsem snadno od ostatních stájníků odkoukal. Díky tomu jsem se za nimi ani moc neopozdil. Vyvedl jsem Bessii ze stáje, vyvedl jsem i své zbývající svěřence a nasedl jsem na ni. Povedlo se mi to bez problémů. Přece jen mi zůstaly nějaké vzpomínky z mládí a poníci nejsou zas o tolik menší než normální koně. Jo, abych nezapomněl: Bessie se správně nejmenovala Bessie ale Princezna z Persie nebo tak nějak, protože měla za pradědečka pravého Araba. Nicméně se jí neříkalo Princezna ale Bessie, takže to moje Bestie ochotně přijala. Hodná holka.

Harringtonovy stáje byly samozřejmě oploceny. Projeli jsme tedy bránou, já pro jistotu jako poslední, abych věděl, jak si počínat na cestě. Projeli jsme bránou a ekipa se dala do klusu. To je zase taková legrace. Když se sejdou na cestě aspoň tři koně, jsou ekipa. Nejsou

tlupa, nejsou horda, nejsou...jsou ekipa. Musí jim ovšem na hřbetě sedět jezdci. Když jezdci chybí, nejsou ekipa ale stádo.

Přede mnou jeli čtyři jezdci. Z toho plyne, že Harringtonova stáj čítala pětadvacet koní. Když řeknu Harringtonova stáj v jednotném čísle, myslím tím jeho podnik. Jeho stáj. Když mluvím o Harringtonových stájích v množném čísle, myslím tím chlévy, ve kterých jsou jeho koně ustájeni. Asi vás nepřekvapí, že jsou to stáje pro pět koní. Svědčí o Harringtonových ambicích, že takových stájí měl celkem deset, ačkoliv obsazených bylo jen pět.

Z těch čtyř přede mnou jsem znal jménem jen jednoho prostě proto, že se jmenoval stejně jako šéf: Harrington. Pouze s tím rozdíl, že se nejmenoval Bill ale Harrison. Byl to zapšklý mužík bez špetky smyslu pro humor. Pokud ho někdo oslovil jménem Harrison, byl schopný dotyčného praštit pěstí. Jestliže na něho někdo zavolal Harringtone, vystavoval se nebezpečí pořádné rvačky. Co by se stalo, kdyby mu někdo řekl Harrisone Harringtone, se neví, protože něco takového se nikdo neodvážil. Ani jsem se mu nedivil. Kdybych se já jmenoval Harrison Harrington, asi bych se choval stejně.

Z těch zbývajících tří se jeden pravděpodobně jmenoval Kevin, ale který to je, jsem nedokázal ani odhadnout, protože jsem to jméno zaslechl, když ho hulákal jeden z těch zbývajících dvou s tak hlubokým basem, že by proti němu bombardon zněl jako fistule. Harrison Harrington, Kevin, bombardon a ještě jeden. No nic, přijdu na to. Není všem dnům konec.